

MADRID - MEI 1994

Heel in de verte hoorde ik een geluid, maar ik kon niet thuisbrengen wat het was. Ik kon überhaupt niet thuisbrengen waar ik was. Mijn hoofd voelde zwaar aan, alsof ik het niet zou kunnen bewegen. Het leek een stuk beton, gevuld met een dikke, stroperige grijze mist. De mistwolken trokken traag door mijn brein, met heel af en toe een moment van bewustzijn. Zo realiseerde ik me, tussen twee mistwolken door, dat ik lag. Ik lag in een bed, op mijn rug. En dat geluid op de achtergrond was er ook nog steeds, blikerig, vervormd. Stemmen waren het, opgewonden stemmen. Ze verdwenen weer in de mist, ikzelf ook.

Het volgende moment van bewustzijn, leek de mist wat dunner en werd ik mij enigszins bewust van de rest van mijn lijf. Onder in mijn rug nam ik een pijnlijk gevoel waar, kloppend op het ritme van mijn hart. Voorzichtig bewoog ik mijn benen, checkend of die het nog wel deden. Mijn knieën reageerden normaal op de bedachtzame buiging, maar veroorzaakten wel een vlammende pijnscheut in mijn onderbuik. Wow, foute boel. Mijn hersens probeerden met dit alarmsignaal aan de slag te gaan en het te duiden, maar de mist belemmerde helder denken. Een auto-ongeluk? Een steekpartij? Er was iets goed mis daaronder. Na het weg-ebben van de pijnscheut was daar een nieuwe fysieke gewaarwording van druk op mijn onderbuik. Er zat iets op of omheen, iets wat de boel bij elkaar hield, zo leek het.

Mijn keel was gortdroog, mijn hoofd iets minder zwaar nu en de mist werd met de minuut een gradatie ijler. Er drong licht door mijn gesloten oogleden, toch hield ik mijn ogen nog dicht. Wachtend op het moment dat ik mentaal helder genoeg zou zijn om de omgeving te durven aanschouwen. Het geluid dat ik steeds hoorde, kwam uit een radio of tv. Er

werd verslag gedaan van een of andere sportwedstrijd. Ja, het was een voetbalwedstrijd. Voorzichtig bewoog ik mijn hoofd een paar keer van links naar rechts over het hoofdkussen. Geen alarmerende gewaarwordingen gelukkig. Met deze voorzichtige bewegingen trok de mist nog iets verder op en was het moment daar om heel voorzichtig mijn ogen te openen, een halve centimeter. Boven mij zag ik een systeemplafond met daarin gedempte tl-verlichting. Aan de wand tegenover mij hing een klok die aangaf dat het 20.30 uur was en links van het bed stond een kamerscherm, een metalen frame, met daarin een soort wit lakenstof gespannen. Het soort kamerscherm dat in ziekenhuizen werd gebruikt. Aan de rechterkant van mijn bed zag ik eindelijk waarom ik daar lag. Een kribje van doorzichtig plexiglas stond pal naast mijn bed.

Zoals de zon in een split second mist kan verdrijven, zo baadde het kribje plotseling in een stralend licht en was mijn hoofd weer helemaal helder. Met mijn ogen wijd open, verdween het fysiek ongemak naar de achtergrond en werd mijn hele wezen overspoeld door een tintelende, behaaglijke warmte. Overmand door ontroering liet ik mijn tranen de vrije loop. Vol verwondering keek ik naar je. Eindelijk, je was er! Mijn hart barstte uit zijn voegen van tederheid, liefde en oncindige dankbaarheid. Mijn dochter, van mij! Je lag met je gezichtje van mij afgewend, ik zag een bos zwarte haren op je achterhoofd, je opgetrokken beentjes onder je beluierde billen. Je kleine mollige rechterhandje met vijf piepkleine vingertjes eraan. Daar lag ik met mijn zevenendertig jaar en gemangeld lijf, op de valreep toch nog moeder geworden. Het was eindelijk gelukt om deze lang en diep gekoesterde wens in vervulling te laten gaan. Heerlijk voort dobberend op de oxytocineroes kwam het afgelopen etmaal stukje bij beetje weer boven drijven.

Zo'n vierentwintig uur eerder hadden mijn partner José en ik ingecheckt in het Belèn Ziekenhuis en ons, vol gespannen verwachting, geïnstalleerd in een comfortabele en ruime privékamer met slaapsofa. De laatste check-up was oké geweest, dus we gingen ervan uit in de loop van de volgende dag weer te vertrekken. Hoe het uiteindelijk zou gaan verlopen, wisten we niet, en dat was maar goed ook. Mijn weeën zetten

gestaag door, maar de ontsluiting daarentegen niet. José struinde nerveus wat door de kamer, zoekend naar zijn rol en taak. Hij was dan ook zichtbaar opgelucht met het eerste bezoek dat zich na een uurtje aandiende, ik was er minder blij mee. Zijn moeder kwam kijken 'of er al wat was'. Opgelucht vertrok hij even later naar de cafetaria op de begane grond voor een sigaretje en zijn moeder, zittend op de slaapsofa, vergastte mij ondertussen op haar bevallingsverhalen, dertien in totaal, met speciale aandacht voor de drie miskramen! Na een halfuurtje kwam José terug, met in zijn kielzog een aantal van zijn zussen en zwagers, die hij onderweg op de gang was tegengekomen. De ruime eenpersoonskamer kromp door het aanzwellende gezelschap, vooral omdat het Spanjaarden niet is gegeven om op een rustige manier en gedempte toon met elkaar te converseren.

Het was bijzonder onaangenaam dat ik in mijn barensgedrang beland was in een Spaanse kakafonie. Weg met al die mensen met wie ik, een enkeling daargelaten, nauwelijks een band had. José reageerde helaas niet erg behulpzaam op mijn dringende verzoek ze weg te sturen. "Ze gaan zo wel naar huis," fluisterde hij in mijn oor. De gedachte alleen te worden gelaten met mij vond hij waarschijnlijk weinig aantrekkelijk. Gelukkig werd ik uiteindelijk ontzet uit deze benarde situatie door de dienstdoende verpleegkundige. Ze had haar hoofd al een paar keer eerder door de deur gestoken om te manen tot stilte, maar rond half twaalf was ze het echt zat. Ze posteerde zich breeduit naast mijn bed en gaf de aanwezigen met luide stem een gemeen felle uitbrander over schaamteloosheid en gebrek aan respect. In het Spaans klinkt dat fantastisch! Er viel een geschrokken stilte, waarna de aanwezigen zich gedwee door de verpleegkundige de deur uit lieten drijven. Op een na, op mijn verzoek mocht mijn schoonzus Bienve blijven. Met haar kon ik goed opschieten en haar ervaringsdeskundigheid met twee dochters vond ik een geruststellende gedachte. De wedergekeerde rust gaf mij weer energie om door te kunnen.

Uren sleepten zich voort in gelijke tred met de ontsluitingstijd, tergend langzaam. José en Bienve wisselden elkaar af, zodat ze af en toe even